τέτοιες ματιὲς ποτὲ δὲ θὰ φανταζόταν ὅτι θὰν τὶς ἔβλεπε σὲ μιὰ γυναίκα...

Δὲ στάθηκαν νὰ πάρουν ἀναπνοή, παρὰ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Πατρίκιος διέκρινε, κοντὰ σ' ἕνα θάμνο, τὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἀλμπίνου.

Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πληροφορήση τὴ Μαγδαληνή, γιατὶ ὁ Βωτρὲν μὲ ἤρεμη φωνὴ εἶπε τὴ συνηθισμένη του φράση :

— Ὥρα καλή, δεσποινίς Μαγδαληνή !

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἠλία ! ἀποκρίθηκε ἡ κόρη.

— Γιατὶ ἀπήντησες σ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο ; τὴ ρώτησε ὁ Πατρίκιος τρέμοντας ἀπὸ θυμό.

— Ὅταν μοῦ μιλεῖ, τοῦ ἀπαντῶ, ὅταν μοῦ δίνη τὸ χέρι τοῦ δίνω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου. Κάνω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ νὰ μὴν προσβάλω τὴ φιλοτιμία του...Πρέπει νὰ ξέρη κανεὶς νὰ μεταχειρίζεται τοὺς Βωτρέν...Ἔρχομαι τόσο τακτικὰ στὸ δάσος καὶ ὀνειροπολῶ ἢ διαβάζω.

— Κατάρα ! ἐφώναξε ὁ Πατρίκιος ἔξω φρενῶν.

Ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε μὲς στὸν κῆπο, προσπαθώντας νὰ τὸν καθησυχάση.

— Ἔλα ! Τώρα τιὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶσαι.

Ὁ Πατρίκιος πειράχτηκε βλέποντάς την τόσο ἥσυχη.

— Θὰ μοῦ πῆς, τῆς εἶπε, τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ; Τί εἶδες ;

— Ἀ ! Πατρίκιε... τὶ σκέπτεσαι γιὰ μένα ;... Εἶδα ἕνα φεῖδι... μιὰ ὀχιά.

— Ψέμματα λές, Μαγδαληνή !...

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπήντησε, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔπαυλη, ἀφήνοντάς τον μόνο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς κατέβηκε ἀπὸ τὸν πύργο μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της.

— Πατρίκιε, ἔκαμε ὁ Κοριολίς, μὲ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τὴ συγκίνηση φωνή, πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσης...Πρέπει νὰ φύγης, παιδί μου!...

Ναί, θεῖε. Ὁ τόπος αὐτὸς δὲ μὲ σηκώνει. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ ἰδῶ τὸν ἀνακριτή.

Ὁ Κοριολὶς τὸν ἐκύτταξε κιλὰ καὶ ὕστερα εἶπε :

— Ὅπως θέλεις, Πατρίκιε : Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν σὲ κρατήση πολὺ ἐδῶ !...

Ὁ Πατρίκιος δὲν καταλάβαινε τίποτα. Ἦταν μόνον στενοχωρημένος γιατὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἔκλαιγε πάλι.

Ὁ Κοριολὶς ὅμως ἐγύρισε πρὸς τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐμπρός, πᾶτε· ἀλλοιῶς δὲν θὰ πάψης τὰ κλάματα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεξε νὰ φύγη, μὰ ὁ πατέρας της τὴν ἔφτασε, τὴν τσάβηξε σχεδὸν διὰ τῆς βίας καὶ τὴν πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δεντρόκηπου.

Γιατὶ πήγαιναν στὸ δεντρόκηπο ;... Ἡ στάσις τους ἦταν ἀκατανόητη.

Ὁ Κοριολὶς φαινόταν τόσο ἐξωργισμένος, ὥστε ὁ Πατρίκιος φοβήθηκε μήτως ὁ θεῖος του κακομεταχειρισθῆ τὴ Μαγδαληνή.

Στὴ σκέψη αὐτὴ ἔχασε τὴ ψυχραιμία του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ δεντρόκηπο ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ εἶδε τὸ θεῖο του καὶ τὴν ἐξαδέλφη του νὰ φιλονεικοῦν μὲ τὴ Ζωή.

Ὁ Κοριολὶς ἐκινοῦσε ἀπότομα τὸ ἀγριοκόριτσο καὶ τὸ διέτασσε νὰ ἐξηγηθῆ μπροστά του. Μὰ ἡ Ζωὴ ἔστεκε μὲ τὸ στόμα σφιγμένο, μὲ τὴ φανερὴ πρόθεση ν' ἀντισταθῆ σ' αὐτὲς τὶς πιέσεις.

— Σὲ διατάσσω νὰ μιλήσης μπροστὰ στὸ μπαμπᾶ ! ἐφώναξε ἡ Μαγδαληνὴ αὐστηρά.

Τότε τὸ κορίτσι ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ εἶπε :

— Θαρθῶ στὸ Παρίσι μαζί σας !

— Μίλησε πρῶτα. Τί ἔχεις νὰ πῆς στὴ Μαγδαληνή ;

Ἡ Ζωὴ σκούπισε τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ μανίκι της καὶ εἶπε :

— Νά... ἤθελα νὰν τῆς πῶ ὅτι ὁ Ἠλίας ἔκαμε ὅλη ἐκείνη τὴ φασαρία ἀπόψε στὴ σκεπή... Μὰ θὰρθῶ στὸ Παρίσι... Τὸ ὑποσχέθηκα.

Ὁ Κοριολὶς ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του, ἀνέπνευσε ξαλαφρώνοντας καὶ χαϊδεύοντας τὸ μάγουλο τοῦ κοριτσιοῦ ἐπανέλαβε :

— Ὑποσχέθηκες !

Ὁ θυμός του ἔπεσε ἀμέσως καὶ γύρισε πάλι στὸν πύργο ἀφήνοντας μόνα τους τὰ δυὸ κορίτσια.

Ἡ Μαγδαληνὴ τράβηξε τὴ Ζωὴ στὸ δωμάτιό της.

Ὁ Πατρίκιος τρομαγμένος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐπῆγε νὰ κλεισθῆ στὸ δικό του.

Τὸ κουδούνι τοῦ γεύματος ποὺ χτύπησε ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι τὸν ἔφερε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ηὗρε τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὸ θεῖο του ἐντελῶς ἡ τυχούς.

Ἡ Ζωὴ γελοῦσε στὴν κουζίνα μὲ τὴ Γερτρούδη.

Ὁ Νοὲλ εἶχε γυρίσει...

Ἔρχομαι τόσο ταχτικὰ στὸ δάσος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

ΣΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Εἶχε σερβίρει τὰ φροῦτα ἡ Γερτρούδη, ὅταν ἔφεραν ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸν κύριο Ἑρμὰν ντὲ Μερεντέν. Ὁ Πατρίκιος ἐκαλεῖτο ἐπειγόντως στὸν «Χρυσὸ Ἥλιο».

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ !

Ἡ πανηγυρικὴ κηδεία ἑνὸς νομοδιδασκάλου. Μὲ βιβλία μὲ τραγούδια καὶ λουλούδια. Ἡ μεταφορὰ τοῦ νεκροῦ ἑνὸς ἄρχοντος μὲ τὸ κάρρο τῆς κόπρου. Ἡ διαθήκη ἑνὸς θαυμαστοῦ τοῦ Ὀρατίου. Ἡ ἀνταπόδοσις ἑνὸς φιλοδωρήματος. Γενικὸς κληρονόμος ἕνα ψάρι κλπ. κλπ.

Ὁ περίφημος νομοδιδάσκαλος τῆς Μάντουας Λουδοβῖκος Καρτούσιος πεθαίνοντας ἄφισε μιὰ ἐξαιρετικὰ περίεργη διαθήκη. Μ' αὐτῆς ἐδήλωνεν ὅτι ἀπεκλήρωνε μὲν ὅσους συγγενεῖς ἢ φίλους του θά... ἔκλαιγαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κηδείας του, ἀντιθέτως δὲ καθιστοῦσε γενικό του κληρονόμο ἐκεῖνον ποὺ θά... γελοῦσε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ! Μ' ἄλλον ἄρθρον τῆς διαθήκης, ἀπηγόρευε νὰ διακοσμήσουν πένθιμα τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ σπίτι του, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, ζητοῦσε δὲ ὅπως ἡ πένθιμος τελετὴ διεξαχθῆ ὡς ἑξῆς : Τὸ σπίτι του καὶ ἡ ἐκκλησία νὰ εἶναι ἀνθοσπαρμένα, ἀντὶ δὲ νὰ χτυποῦν λυπητερὰ οἱ καμπάνες, νὰ προσκληθοῦν ὅλοι οἱ «βιολιτζῆδες» τῆς πόλεως καὶ νά... παίζουν εὔθυμους σκοπούς ! Ζητοῦσε ἀκόμη νὰ συνοδεύεται ἡ νεκρικὴ πομπή του ἀπὸ πενῆντα μουσικοὺς οἱ ὁποῖοι νὰ παίζουν χαρμόσυνα τραγούδια μέχρι τῆς ὥρας τῆς ταφῆς. Ἐπίσης ζητοῦσε ὅπως οἱ νεκροθάφται φοροῦν ροῦχα... πράσινα, ἡ δὲ νεκρική του κάσα νὰ εἶνε σκεπασμένη μ' ἕνα πολύχρωμο καὶ φανταχτερὸ ὕφασμα, ἀκόμη δὲ οἱ νέοι καὶ οἱ κοπέλλες ποὺ θὰκολουθοῦσαν τὴν κηδεία του νὰ φοροῦν στὸ κεφάλι τους λουλουδένια στεφάνια καὶ τέλος, νὰ μὴ παρευρίσκεται στὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ νεκρικὴ πομπὴ κανένας παπᾶς, ἢ τουλάχιστον, ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς ἤθελε νὰ πάη νά... βγάλη τὰ μαῦρα του ράσα καὶ νὰ φορέση ροῦχα ἀνοικτοῦ χρώματος, γιὰ νὰ μὴ χαλάση τὴν.. εὐθυμία τῆς τελετῆς.

Οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης ἦσαν ἐντεταλμένοι νὰ ἐποπτεύσουν ὥστε νὰ τηρηθοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐξωφρενικοὶ ὅροι !...

***

Ὁ Κάρολος Μπουτόν, ἄρχων τοῦ Φαΐ, ὁ ὁποῖος πέθανε στὰ 1532, ὥριζε διὰ τῆς διαθήκης του, ὅπως τὸ πτῶμα του μὴ μεταφερθῆ στὸ νεκροταφεῖο μὲ τὴν συνηθισμένη νεκροφόρο, ἀλλὰ μὲ τὸ κάρρο τὸ ὁποῖο χρησίμευε γιὰ νὰ μεταφέρεται ἡ... κόπρος στοὺς ἀγροῦς του !...

***

Ἕνας ἄγγλος σοφός, ὁ κ. Οὔντερβουντ ἀπὸ τὸ Νέξιγκτον, ἔνθερμος λάτρης τοῦ λατίνου ποιητοῦ Ὀρατίου, ὥριζε διὰ τῆς διαθήκης του, ἡ τελετὴ τῆς κηδείας του νὰ γίνη ὡς ἑξῆς :

«Τὸ φέρετρο του, νὰ μὴ τὸ συνοδεύσουν παρὰ μόνον ἕξη πιστοί του φίλοι. Κι' ἀφοῦ τὸ τοποθετήσουν μέσα στὸν τάφο, νὰ γονατίσουν καὶ νὰ ἀπαγγείλουν τὴν τελευταία στροφὴ τῆς 29ῆς ὠδῆς τοῦ δευτέρου βιβλίου τοῦ λατίνου ποιητοῦ. Κατόπιν, νὰ τοποθετήσουν στὰ χέρια τοῦ νεκροῦ δύο βιβλία : μιὰ πολυτελῆ ἔκδοση τοῦ Ὀρατίου καὶ μιὰ μελέτη περὶ Ὀρατίου ἀπὸ τὸν κριτικὸ Μπέντλεϋ. Καὶ τέλος, μετὰ τὴν τελετὴ αὐτή, νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι του, ὅπου, ἀφοῦ ἀπαγγείλουν ἐν χορῷ τὴν 31ην ὠδὴν τοῦ Α' βιβλίου τοῦ Ὀρατίου, νὰ τὸ ρίξουν στό... φαγοπότι ὡς τὸ πρωΐ.

Καί, καθὼς διηγεῖται ὁ ἱστορικὸς Γ. Πενιώ, οἱ φίλοι τοῦ παράξενου ἄγγλου «Ὀρατιομανοῦς», ἀκολούθησαν κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες...

***

Ὁ βαθύπλουτος ἀκαδημαϊκὸς Γκρόσλεϋ, φημιζόμενος γιὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν κρίση του, κατέστησε γενικὸ κληρονόμο του τὸ τρίτο παιδί μιᾶς ἀνεψιᾶς του, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ παιδὶ αὐτό, ὅταν ἦταν ἀκόμη σχεδὸν μωρό,... τοῦ εἶχε προσφέρει μὲ προθυμία ἕνα ἀπίδι, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν δώσει οἱ γονεῖς του γιὰ νὰ προγευματίση !...

***

Ὁ κόμης ντὲ Λὰ Μιραντόλ, ποὺ πέθανε στὰ 1825, ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του, διὰ διαθήκης, σ' ἕνα... ψάρι τὸ ὁποῖο ἔτρεφε στὰ ἰχθυοτροφεῖα του ἀπὸ εἰκοσαετίας !

***

Ἕνας ἀμερικανὸς βαμβακέμπορος ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἄφισε τὴν ἑξῆς ἐξωφρενικὴ διαθήκη :

«....Ἐπιθυμῶν ἀφ' ἑνὸς νὰ ἀνταποδώσω στὸ σκυλλί μου, Ράτσας Νέας Γῆς, τὴν μεγάλην ὑπηρεσία ποὺ μοῦ προσέφερε μιὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποία μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, καὶ ἀφ' ἑτέρου θέλων νὰ ἐξασφαλίσω ἄνετη ζωὴ στὴν πιστή μου οἰκονόμο, ὁρίζω τὴν ἐν λόγῳ κληρονόμο μου τροφόν, κηδεμόνα καὶ... μητέρα τοῦ σκυλλιοῦ μου !.. Οἱ κληρονόμοι μου συνεπῶς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ καταβάλλουν στὴν οἰκονόμο μου ἕνα ἡμερήσιον εἰσόδημα, ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους :

» Τὸ εἰσόδημα αὐτὸ θὰ καταβάλλεται ἐν ὅσῳ ζῇ τὸ σκυλλί μου, καὶ οὔτε δευτερόλεπτον ἐπιπλέον.

» Τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὸν θάνατό μου, ἡ οἰκονόμος μου θὰ λαμβάνη 25 φρ. ἡμερησίως.Τὸ δεύτερον ἔτος, 50 φρ. καὶ τὸ τρίτον ἔτος, 75 φράγκα. Κατὰ τὸν τελευταῖο μῆνα τῆς ζωῆς τοῦ σκυλλιοῦ μου,θὰ λαμβάνη 625 φρ. τὴν ἡμέρα ! Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του θὰ λαμβάνη 1250 φρ. γιὰ κάθε ὥρα : Καί, τέλος, τὴν τελευταία ὥρα πρὸ τοῦ θανάτου του, θὰ λάβη 1875 φράγκα κατὰ λεπτὸ καὶ 2500 φράγκα κατὰ δευτερόλεπτο τοῦ τελευταίου, πρὶν ἀπὸ τὸ ξεψύχισμά του, λεπτοῦ !»